

Publicació anarko-sindicalista de les companyes i companys de la Univ. de València. **EL PASQUIN** no té perquè estar d'acord amb totes les opinions i col·laboracions realitzades a les seues pàgines. Només seran censurades les manifestacions que afecten a la llibertat individual i/o denoten un caràcter racista i/o sexista. Per favor, una vegada llegit aquest número no el tires o l'apiles, contribueix a la seua divulgació.

Editorial

TIEMPOS NUEVOS, TIEMPOS SALVAJES

Calenteta, calenteta. Així podríem definir la situació que es viu dins i fora del Comitè d'Empresa de la UVEG. Si a una situació ja de per si complicada com és la del fet que CC.OO., pareix entossudida en no reconèixer els últims resultats electorals sumem la penúltima reconversió de personal laboral i la privatització dels seus serveis tenim un combinat explosiu. Us podeu imaginar. Calentet, calentet.

El fet d'aquestes escaramusses polítiques, cartetes amunt, cartetes avall, poc possibilita unes relacions fluïdes entre seccions sindicals que com a únic objectiu s'hauria de tenir els interessos dels treballadors i treballadores, de tots, dels de dins i dels de fora de l'empresa.

Sumits en aqueix bombardeig constant, poc de treball sindical, sindical de base, podem portar a terme. Així estant les coses, temes com les borses de treball, la convocatòria de concursos-oposicions, la salut laboral, la formació, etc, o estan paralitzats, o buscar solucions negociades entre les distintes seccions sindicals comporta un esforç tremend. I darrere de tot la pregunta del milió: a qui interessa que la situació siga tensa, molt tensa? Qui són qui posen tot el seu interès en què no puguem avançar ni volen que hi haja enteniment o negociació entre les parts?

La resposta, companyes i companys, no sols cal buscar-la. Len "certs caps pensants" que dirigeixen la nostra empresa sinó també en determinats (repetesc, en determinats) personatges que, en la teoria, haurien d'estar de part dels

treballadors.

Aquests personatges que durant molts anys han acumulat tota la representació sindical recolzats en les seues majories absolutes no els ve molt de cara que existesca des d'aquestes últimes eleccions sindicals un altre marc, un altre clima de diversitat, altres formes de pensar i veure les coses.

Al gran Germà, a l'ull de Yahve d'una part de CC.OO., la idea de compartir, de repartir o de negociar li remena els budells. Així ho van demostrar en l'última campanya electoral on alguns candidats defenien la causa d'un únic sindicat i d'un sindicat gran. Així en aqueixes mateixes eleccions i a toc de xiulet cridaven a les afiliades i afiliats que compliren amb la seua "obligació" de votar-los. De la mateixa manera en el seu Noticies Sindicals ens van acusar de fer pactes del pollastre -quan nosaltres preferim les gallines per al brou- o, per exemple, de tenir una única neurona, entre altres bestieses.

Tot per seguir perdurant, pels segles dels segles, aqueix tipus de negociació que han implantat en aquesta casa i que possibilita que, només si estàs amb aqueix reduït grup d'elegits i elegides, ets bo, no plantejes problema, o no penses més del compte, tindràs el teu merescut premi. Així ha sigut la farsa i així els agradaria que fóra.

AMEN.

ACCIO DIRECTA
PROGRAMA SINDICAL
I SOCIAL

DIMECRES DE 15.10 A
17.30 HORES
RADIO KLARA 104.4 FM

SECCIÓ SINDICAL DE CGT-UVEG

avda. Blasco Ibañez, 21 46010 Valencia

HORARIS D'ATENCIÓ : 8.30H. A 15H. // 16H. A 18.30H.

telèfons: 96 386 4094 / 96 398 3041
fax: 96 386 4011 (especificar per a CGT)
correu electrònic: cgt@uv.es

LA PRIVATITZACIÓ DEL SERVEI DE CUINA DEL LLUÍS VIVES, O COM EVITARLA CON NOMÉS VUIT DELEGATS/DE EN EL COMITÉ DE EMPRESA.

Fa anys que les treballadores i els treballadors de la cuina del Lluís Vives suporten unes condicions de treball insuportables, potser les pitjors que haja tingut ocasió de veure dins de la casa. Mai no han tingut cap possibilitat de trasllat "per l'especificitat de les seues funcions". La política de la Universitat respecte a la cuina del Lluís Vives, ha estat la de degradar les condicions de treball des de fa anys. CGT, entre d'altres, ha denunciat reiteradament davant l'Institució aquestes condicions sense cap èxit i poc a poc s'ha creat l'efecte Cortijo

Per tal d'explicar el procés de manera intel·ligible, caldria una relació cronològica dels esdeveniments:

Dilluns 15 de març, la presidenta del Comitè, en solitari, va ser citada al final del matí pel vicerector. Per primera vegada es rep notícia de la intenció de la Universitat mitjançant una mena d'informe, sense data, ni signatura, ni cap aspecte oficial, on es detallen els presumptes nous destins de les companyes i els companys de la cuina del Lluís Vives i les treballadores de neteja de l'Aulari IV i de l'Escola de Magisteri. (Tothom sap que el servei de neteja està privatitzat de fet, fa temps).

Dimarts 16 de març, a les deu del matí, el personal del Lluís Vives rep una carta a través d'un emissari del vicerector, comunicant-los (sense cap avís previ) els seus nous destins. El paperet diu que tenen deu dies per renunciar expressament i que de no fer-ho, s'incorporarien als seus nous emplaçaments el maig. Tothom està assabentat, la privatització està en marxa. Ningú en el Comitè sap el que ha ocorregut. Al final del matí comencen les vacances de falles.

Dilluns 22 de març, la CGT coneix el contingut del comunicat. L'estratègia de l'empresa és clara: en primer lloc avisa els treballadors i després els seus representants. D'eixa manera quan ens oposem a la clausura de la cuina ens oposem a la millora de les condicions de treball d'aquestes persones, i a l'hora el personal només disposa de 4 dies per acceptar o rebutjar la modificació de les seues condicions de treball, ja que han aprofitat les vacances de falles com a dies naturals, per tal d'acurtar el termini.

Fetes les consultes amb el nostre assessor

jurídic, ens adonem que la secció no té capacitat per detenir aquest procés però... el Comitè d'empresa sí. La Universitat té l'obligació de comunicar al Comitè d'empresa les modificacions substancials de les condicions de treball que pensa proposar al treballador, 15 dies avanç de fer-ho (la llei preveu aquest termini per a la negociació). La Universitat però va obviar aquest termini per la qual cosa el Comitè d'empresa tenia arguments per a actuar: Decidim convocar el ple del Comitè amb urgència.

Dimarts 23 de març, es reuneix el Comitè en ple per tractar aquest tema en exclusiva. La sessió dura algunes hores. CGT proposa prendre mesures prejudicials per l'incompliment de la llei per part de la Universitat. CCOO, UGT i l'STE, es mostren d'acord amb nosaltres en que l'actuació de la institució és irregular però no volen denunciar: "per no trencar l'equilibri" (¿?!!)(CCOO), perquè "la Universitat, si vol, pot acomiadar el personal interí

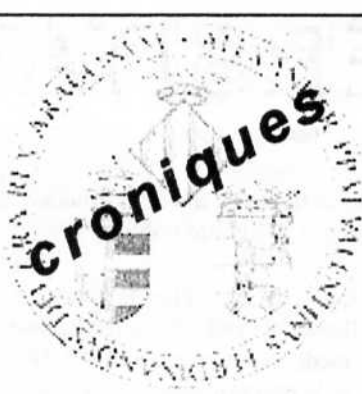
millor 'no meneallo'(!?)(CCOO), perquè "el trasllat del personal no implica la privatització, cal separar ambdues coses"(¿??)(UGT), perquè "no és moment de parlar de privatització quan el canvi de treball de les treballadores i els treballadors és imminent"(STE), perquè "no podem detenir un procés que porta implícita una millora apreciable en les condicions de treball d'aquestes persones que mai hem sigut capaços de millorar"(STE).

Estàvem parlant de privatització, de legislació i a més d'unes persones, amb noms i cognoms a les quals se'ls oferia la possibilitat d'eixir d'una cuina que sembla una galera, de tenir un horari normal. Ningú no volia trancar (tampoc nosaltres) les

expectatives de les companyes i els companys. Amb totes les consideracions prèvies imaginables arribarem al moment de la votació i aprovarem per unanimitat la interposició d'una reclamació prèvia a la via laboral davant la Universitat, que hauria de redactar la comissió de gestió (integrada per una un representant de cada sindicat), són les tres de la vesprada.

Dimecres 24 de març, CGT i UGT ens posem a treballar, CCOO i STE no varen acudir a la cita. Redactarem una reclamació prèvia a la via laboral per la manera que varen ser avisades les companyes i els companys, el text incloïa referències a la privatització. A les 11 del matí CCOO es desmarca i comença la polèmica. De sobte tothom (CCOO,STE i UGT) s'oposa a presentar una reclamació prèvia. CCOO, per boca de Nicolás Martínez, ens diu que no vol ni entrar a considerar-ho (absent el dia anterior al moment de la votació) afirmant que en cap moment es parlà d'adoptar mesures legals, UGT i STE es mostren reticents a incloure dins la reclamació prèvia cap referència a la privatització. Són les dues de la vesprada. És impossible tirar endavant un procés que no té el suport de la majoria. No ens resta més opció que negociar amb STE i UGT els termes de l'escrit per tractar d'assegurar-nos, al menys, que en altra ocasió la Universitat complirà els terminis i davant una situació similar podrem negociar aquests assumptes sense sacrificar ningú. A més, per tractar de millorar "l'oferta" de la Universitat ens veiem obligats a retirar allò referent a la privatització de la cuina; són les tres i vint de la vesprada.

Finalment, varem presentar la reclamació que disposa a l'empresa a negociar els extrems de l'oferta, i varem signar un acord que no és el dels nostres somnis però millora sensiblement l'oferta inicial de l'empresa (la publicarem a la web, per estalviar paper), garantint: l'ocupació de les companyes que treballen al Lluís Vives com a ajudants de cuina interines; la reconversió en un termini explícit de la resta del personal de neteja (a extingir) en bidells, amb les mateixes condicions que les afectades per aquest procés; el compromís de la Universitat de complir la llei en una pròxima ocasió (sona ridícul però és un gran èxit, considerant que una fracció fonamental del Comitè refusa denunciar per més que la Universitat actue de manera irregular)

DE LA C@SA NOSTRA

ción a la privatización de dicho servicio conlleva el despido de las personas que lo realizan con la justificación de que se amortizan dichos puestos de trabajo?

Segunda: ¿Si todos y todas las trabajadoras que realizan esa tarea quieren dejar de hacerla, nos vamos a oponer a esa voluntad?

Frente a esas líneas argumentales tan drásticas y negativas, tan de blanco o negro, nuestra sección sindical quiso dejar sobre la mesa la contradicción que existe a la hora de defender los intereses de determinados colectivos de trabajadores. Bien es cierto que las condiciones de trabajo de las que hablamos, servicio de cocina de un colegio mayor universitario, se encuentran entre las más penosas de todas las de una administración universitaria y, a su vez, entre las más cerradas en cuanto a promoción y salida profesional. Pero también es cierto

que el servicio no se va a dejar de realizar y, por lo tanto, otros y otras trabajadoras lo van a tener que asumir. Eso sí, ya no serán empleados del sector público sino trabajadores de empresas privadas aunque siga siendo la administración pública quien pague el servicio ofertado.

Esos otros y otras trabajadoras tendrán entre sus nuevas condiciones de trabajo otros salarios, otro calendario laboral con distintas festividades, otras jornadas laborales con otros horarios distintos que los nuestros y en el caso que puedan votar lo harán a otros representantes sindicales, que protejan sus intereses y, que no se encontrarán en este Comité de Empresa.

NOTA: Aquest article va ser enviat al Diari Levante el dia 20 d'abril sense que fins avui, haja estimat la seua publicació. Vixca la llibertat d'expressió

En fechas recientes el Comité de Empresa de la Universitat de Valencia "libró" una acalorada discusión cuyo punto de partida era la supresión de un servicio que, hasta la fecha, era realizado por personal laboral perteneciente a esta administración pública. Tras largas exposiciones sobre las distintas interpretaciones que defendían cada una de las secciones sindicales allí representadas, de sindicatos supuestamente de clase dicho sea de paso, la dialéctica nos condujo a dos preguntas claves:

Primera: ¿Y si nuestra oposi-

PREVENCIÓ(QUE NO ET PASSE RES)

SI LA TEUA JORNADA TRANCORRE DAVANT D'UNA PANTALLA DE VISUALITZACIÓ CUIDA'T ELS ULLS I L'ESQUENA I ALLEUJA EN EL QUE PUGUES LA FATIGA MENTAL

El treball amb ordinadors ens obliga a romandre llargues hores asseguts/udes i en la mateixa postura, la pantalleta brillant ens imposa cert esforç visual que els ulls acaben acusant i ens obliga a estar concentrats/ades desvinculant-nos de la realitat.

El mobiliari, l'equip de treball i l'entorn són fonamentals per a reduir els riscos al mínim. Les condicions mínimes que han de complir, estan regulades des de 1997 (Real Decreto 488/1997 de 14 d'abril, BOE nº 97, de 23 d'abril de 1997), no obstant això podem brindar-te alguns consells per a fer-te el treball menys penós.

És fonamental que et revisen periodicament els ulls i l'esquena (aprofitant les revisions mèdiques anuals) per poder calibrar com afecta el teu treball a la teua salut (si necessites ulleres no sigues coqueto/a i usa-les).

No cal oblidar que tant les impresores làser, com les fotocopiadores i aparells de fax alliberen xicotetes quantitats de benzé (entre altres agents químics), altament cancerigen. El valor de les concentracions establides com innòcues varia increïblement segons les fonts (3250 micrograms per metre cúbic en U.E., només 1 microgram per metre cúbic en E.U.A.). Mentre no es posen d'acord procura allunyar-te el més possible d'aquest aparells (especialment si estàs embarassada) i no els poses tots junts perquè les substàncies químiques que alliberen interactuen i es tornen encara més nocives.

- És bo tindre a mà alguna cosa verda (plantes, fotos de paisatges...) on posar la vista quan la retirem de la pantalla, resulta relaxant i proporciona certa sensació de profunditat.

- Procura no orientar el monitor cap a fonts de llum (finestres, llums), per evitar reflexos molestos . Si et resulta més còmo-

de tens dret a demanar un estrep(reposapiés)

- Quan sentes símptomes de fatiga, alça't, estira't (abans resultava indecorós, ara anem a posar-ho de moda), esta-te uns minuts per descansar, desentumeix-te abans de tornar al treball :els teus músculs t'ho agrairan.

S
A
L
U
T
P
A
L
P
U
E
B
L
O

DONES A LA UNIVERSITAT

" (...) A diferencia de los hombres, que han sido divididos por clases, naciones o épocas históricas, las mujeres han sido consideradas ante todo mujeres, como una categoría de seres distinta (...) "

Si la historia de las mujeres se define como los hechos de los hombres y se menosprecian sus acciones, su vida se hace "ahistórica", se pierden su raigambre, su identidad y su dignidad colectivas

Nuestra inexorable historia, nuestra propia historia exenta de heroicidades bélicas, nos habla de mujeres anónimas que, lejos de resignarse a su presunta condición de débiles mentales, de menores de edad, e instaladas en la resistencia (pasiva, activa, o beligerante) trabajaron en firme, concediendo valor a sus vidas y abriendo brechas en las que, aún hoy, necesitamos seguir profundizando.

La U.V.E.G., paradigma del progresismo y espejo donde ha de mirarse la sociedad valenciana, cumple **CINC SEGLES** con gran boato, con grandes proyectos de futuro y sin la menor alusión al hecho incontestable de que desde el siglo XV hasta el XX ha permanecido vedada a las mujeres, por esta razón, y porque pensamos que el camino a la igualdad pasa también por la reconstrucción y asunción de nuestra propia historia, nos propusimos averiguar quiénes fueron y como llegaron hasta aquí nuestras primeras predecesoras :

Fue en 1868, en el marco de la Revolución de Septiembre que derrocara a Isabel II, cuando el gobierno provisional (seguramente influenciado por las nuevas corrientes ideológicas auspiciadas por la Revolución Francesa) se planteó la urgente necesidad de fomentar la "Instrucción Pública". Así, y a través de su ministro de Fomento Ruiz Zorrilla, se elaboró un decreto sobre libertad de enseñanza en el que no se contemplaba el acceso de las mujeres a las enseñanzas universitarias, por lo tanto tampoco se prohibía. Quizá no estuviera en la mente del legislador que alguna mujer pudiera tomarse molestia tan "inútil".

Aprovechando este "vacío legal" algunas mujeres empezaron a cursar estudios ante la sorpresa de las autoridades; lo que, en principio, resultaba anecdótico empezó a preocupar más tarde al Consejo Superior de Instrucción Pública, que trató de volver sobre sus pasos publicando un decreto (1882) pensado para evitar que se matricularan "más señoras". Fue inútil, la estrategia de hecho consumado llevada a cabo por las primeras universitarias españolas había dado sus frutos y mientras el citado Consejo ponía trabas al acceso a las universidades, cada día nuevas mujeres solicitaban poder examinarse junto con sus compañeros.

El asunto se les había ido de las manos a los gobernantes suscitando arduos debates en torno a la conveniencia de ins-

truir a las mujeres y, en caso afirmativo, si esta instrucción debía orientarse al ámbito doméstico o al ámbito público.

La primera mujer que empezó y terminó la carrera en la Universitat de València se llamó Manuela Solís (**en la foto**). Se matriculó en la facultad de medicina en el curso 1882-1883 a la edad de 20 años (aunque no se le permitió asistir a las clases hasta 1888); según su profesor de anatomía Santiago Ramón y Cajal fue "un modelo para estudiantes celosos y aplicados". Se doctoró en medicina, en Madrid, en octubre de 1905 con la calificación de sobresaliente. El curso siguiente se le unió Concepción Aleixandre, también valenciana. El futuro profesional de ambas era incierto. En la inauguración del curso académico 1883-1884 el catedrático Peregrín Casanova Siurana durante su discurso se lo aclaró en estos términos:

" Al insistir en la conveniencia de la instrucción en la mujer no pretendo crear doctores femeninos en Ciencias, en Derecho o en Medicina: sólo me propongo demostrar que, gozando de las mismas atribuciones que el hombre, siendo su influencia social tanto o mayor que la de éste la educación debe estar a la misma altura. No pido pues para la mujer una instrucción superior académica, parecida a la del hombre, pero sí una educación elemental sólida que la prepare al ejercicio de los grandes deberes que la sociedad y la naturaleza del consumo le imponen, ya como madre en la educación de sus hijos (varones), ya como inseparable compañera del hombre "

Suponemos que ni Manuela ni Concepción habían desafiado "las leyes naturales" por acompañar a nadie. Según hemos leído ambas acabaron ejerciendo sus profesiones: Concepción como ginecóloga, Manuela como cirujana y escritora. --

Hasta 1910, cuando aún faltaban 21 años para que consiguiéramos votar por primera vez, no se legisló definitivamente la participación de las "señoras" en la vida universitaria en las "mismas condiciones que los varones" (aunque el índice de analfabetismo entre las mujeres se situara entonces por encima del 66%). Solo entonces se nos reconoció oficialmente el derecho a cursar estudios universitarios, a asistir a las clases, a examinarnos sin solicitar "gracias" especiales, a recibir títulos de licenciadas (en lugar de un certificado de "suficiencia" con la prohibición expresa de ejercer), siempre, claro está, que nos lo permitieran nuestros padres, hermanos, hijos o. maridos.

La amnesia institucional o la ausencia de mujeres en los altos cargos, por ejemplo, nos avisan que para el siglo XXI las cosas aún no habrán cambiado lo suficiente.

Seguro que en el año 2382, cuando podamos celebrar nuestro particular **QUINTO CENTENARIO**, todo será muy diferente. Considerando nuestras capacidades, seguramente habremos amortizado cuatrocientos años de deuda histórica: nuestras y nuestros descendientes mirarán con lejana perplejidad la realidad que nos ha tocado vivir; seguramente la "lucha de sexos" se habrá saldado ya, las mujeres y los hombres seremos iguales en capacidad y responsabilidad y artículos como éste no tendrán ningún sentido, sería una lástima que no llegáramos a verlo, sin embargo merece la pena intentarlo.

E

REM POCS.....I ES MULTIPLICAREN ELS PEIXOS !

Davant del content generalitzat dels treballadors de MANTENIMENT en general i dels del campus de Burjassot en particular - els edificis creixen com a bolets mentre la plantilla es redueix de mode natural, ja que passen els anys i la gent es jubila. Estan fora del procés de funcionarització. Cobren menys que companys d'altres universitats encara exercint les mateixes funcions i acollits a un Conveni idèntic etc. etc. etc..-. La gerència, reunida en sessió de treball amb aquests últims i informant el personal de la "angoixa financera" que ens ofega així com de les necessitats d'aquesta gran família que és la Universitat, proposa:

Prolongar la prestació del servei fins a les 9 de la nit, però, això sí, amb dues persones menys (que podrien traslladar-se a l'edifici de Paterna), d'aquesta manera, amb un xicotet ajust horari podem estar tot el temps en totes parts (el repartiment horari suggerit era tan enrevessat que no el reproduïm per temor a equivocar-nos).

Brillant idea no?

No cal alarmar-se, només és una proposta, els treballadors poden repartir-se les hores com preferisquen i si, per alguna raó insospitada, no aconseguiren posar-se d'acord, la gerència adoptaria futures mesures que es coneixerien en el seu moment : en aquesta vida tot té arreglament.

C O R R E U I N T E R N

EL VICE TORNA A TRIOMFAR. ENGINYERIA ADMINISTRATIVA.

MISSIO:

Cobrir places de cap de negociat sense desplaçament de personal.

FACTORS ALS SEU FAVOR:

- a) Ineptitud sindical.
- b) Desunio del personal per interessos particulars.
- c) Ell coneix els factors a) i b) i sap que pot actuar amb absoluta impunitat.

FASES:

1. En comptes de convocar oposició a caps de negociat, convoca les places per a administratius basics. Això li permet:

- a) No cobrir els negocis segons el resultat de l'oposició.
- b) No fer concurs de trasllat previ a la incorporació dels nous administratius.

2. Crea les places de cap de negociat preferentment en funció del lloc on han aprovat els auxiliars, ja que les crea a posteriori.

3. Convoca un concurs on interpreta el barem de manera que beneficia en la primera fase els auxiliars que ocupen llocs on es creen les places. Pel que fa a l'entrevista, sospitosament les puntuacions fan que tothom aconseguisca la placa del seu negociat, excepte algun cas que era absolutament impossible, i desplaça la resta de la gent a llocs on no "molesten" o els deixa sense placa.

CONCLUSIONS:

El vice ha tornat a fer el que ha cregut oportú (per dir-ho finalment, perquè l'ambient que ha creat invita més a utilitzar una altra

expressió més popular on apareix el substantiu plural "collons"). Els treballadors continuem perdent drets.

Fent el que ha fet no deu tenir un bon concepte de la intel·ligència del personal, o potser no li importa el que pensem els qui ací

treballem.

Hi ha una nova oposició a la vista, i ens temem que tornara a repetir la "faena".

NOTA FINAL:

Els qui ara han estat beneficiats no tenen la culpa de res, simplement han tingut la sort de tenir els mateixos interessos que instancies més elevades. Ha estat una qüestió de casualitat.

En tot cas es un greu error boicotejar la mobilitat del personal fins i tot per a la propia empresa. El parell de mesos que pot costar

adaptar-se al nou lloc de treball, esta ampliament compensat amb el trencament de la rutina que es produeix i el fet de poder

treballar en un lloc on la persona es troba més a gust.

TOT PLEGAT ES ABSOLUTAMENT LAMENTABLE.

DILBERT en la C.G.T.

FULL D'AFILIACIÓ

NOM I COGNOMS:
DATA NAIXEMENT:
ADREÇA:
POBLACIÓ:
DATA D'ALTA:

TELÈFON:
C.P.:
COMARCA:
SECTOR: UNIVERSITAT

SINDICAT: ADMINISTRACIÓ PÚBLICA
NOM DE L'EMPRESA: UNIVERSITAT DE VALÈNCIA
ADREÇA:

València, d de 1998.
Servei de nòmines.
Universitat de València.

Per la present, sol·licite que em siguen descomptats de la meua nòmina els rebuts remesos per la Confederació General del Treball (C.G.T.) en concepte de quotes d'afiliació.

Cognoms:
Centre:

Nom:
Servei:

D.N.I.:

Signatura:

La quota d'afiliació és de 1.100 pessetes mensuals. Si vols pagar-la per nòmina ompli aquest full i ens l'envies a la Secció Sindical C.G.T. - Universitat de València per correu intern (Avda. Blasco Ibañez, 21). Si prefereixes la domiciliació bancària, truca'ns a la Secció Sindical (386 4094) o a l'ext. 3041.